

EL PA I LA FE

¿ Perquè Jesucrist multiplica els pans? ¿ Es aquesta la seva missió? Ell no ha vingut per a ser un reformador social. Ell mateix ha dit que no sols de pa viu l'home. A més, quan els jueus, agraïts, volen coronar-lo rei —conseqüència absolutament lògica— ho rebutja.

Aleshores ¿ a què treu cap aquesta generositat en omplir estómacs, aquesta malversació del seu poder? I, per no defugir una altra pregunta (que en el fons és la mateixa), ¿ a què treu cap aquesta munió d'obres socials, culturals i benèfiques de l'Església, que última hora no és la seva tasca pròpia? ¿ Perquè tants milions, tants edificis, tanta gent dedicada i tantes hores perdudes, si després nosaltres mateixos acabem dient que no hem vingut per això?

Val a dir que Jesucrist i l'Església no actuen així per a cloroformitzar els homes, ni per a cridar l'atenció, ni per a presionar-los amb allò de que *qui paga mana*. Fer-ho seria endossar-los una fe camuflada dins un tros de pa. Un aliment drograt sempre és una estafa, ni que porti penicil·lina.

Al contrari, el seu intent és de fer ressortir amb més netedat la seva missió espiritual. Els miracles de Jesús, i la actuació temporal de l'Església (cultura, assistència social, caritat), vénen a ser una manera de tapar un forat petit per què ens adonem del gros. *Veieu això? Doncs no es tracta d'això! ¿ Creieu que aquest és el vostre problema? Us enganyeu. Aquest té fàcil solució. L'altra misèria, mol més gran que aquesta, és la que us cal solucionar.*

La caritat ha de ser educadora. Jesucrist no s'imposa mai ni exigeix, però il·lumina, educa. L'endemà de la multiplicació de pans els parlarà d'una altra mena de pa. *Em busqueu, no perquè hàgiu vist miracles, sinó perquè heu menjat d'aquells pans i n'heu quedat satisfets. Procureu-vos, no el menjar que es perd, sinó el menjar que dura per a la vida eterna, el que us donarà el Fill.* (Joan, 6, 26-27). En altra ocasió guareix un paralític, no per a coaccionar-lo a que el segueixi, sinó per a conduir tots els presents cap a un misteri més alt: *Perquè cregueu que tinc poder de perdonar els pecats.*

El cristià que actua en obres benèfiques de l'Església, no té dret a comprar indignament la fe a canvi de coses materials, però tampoc té dret a escamotejar el veritable sentit de la caritat.

J. CAMPS

L'Alemanya federal, avui

Els periòdics s'han ocupat, recentment, de la sentència dictada pel Tribunal de Garanties Constitucionals alemany en el recurs formulat per quatre Governos regionals contra el projecte del Govern federal d'establir xarxa televisora que depengués del propi Govern de Bonn.

La sentència és contrària al projecte del Govern federal perquè considera que la televisió és un instrument de cultura, i la cultura és de la competència dels Governos regionals.

El fet bé mereix uns moments de reflexió i unes ratlles de cometari.

Ens trobem davant d'un cas pràctic d'aplicació del principi de subsidiarietat en matèria social. En el camp de l'organització social, la personalitat i la llibertat de l'home només poden garantir-se basant-nos en aquell principi, que atribueix tota l'autoritat a l'individu, i tan sols la declina a favor dels diferents organismes socials —del més petit al més gran— en allò que no pot resoldre l'individu o aquella entitat social més petita. Si un servei qualsevol pot realitzar-lo el municipi, no té perquè fer-ho el Govern regional; i tot allò que pugui organitzar o resoldre un Govern regional no té perquè fer-ho el Govern central. El dret i l'autoritat no dimana de l'Estat a les Regions, als Municipis, a les famílies i als individus, sinó al revés. L'Estat només assoleix autoritat en allò que els individus i les societats intermitges no poden resoldre.

Per altra banda, el fet és una prova més de com l'activitat governamental d'Alemanya està subjecte a la llei d'una manera real i efectiva. I de com la llei és aplicada per un poder judicial totalment independent. Molt sovint arriben notícies d'Alemanya, que relacionen casos d'alts funcionaris de l'Administració sotmesos a judici davant d'un Tribunal, i molts d'altres que demostren que totes les persones, qualsevol que sigui la seva condició, s'amiden pel mateix raser.

En aquests moments, en las quals arreu s'ignoren o es trepitgen els drets més elementals, la norma és suplantada per la voluntat del príncep, el jurista és sotmès a l'interès polític, i proliferen les jurisdiccions especials, l'exemple d'Alemanya és una crida a la mesura, a l'ordre i a la llibertat, que el món occidental té obligació d'agrair. — C.

L'actualitat té un nom: Tananarive

Cosa bona és assegurar-se al voltant d'una taula a discutir els problemes. Pot ser que no es resolgui res. Però si de debò allò que volem és resoldre les qüestions, no disposem de cap altre camí acceptable.

Aquests dies els dirigents del Congo han intentat llimar llurs diferències al voltant d'una taula de Tananarive. Per desgràcia no hi eren tots. Les absències ja impedièren que de la conferència en pogués sortir una pau segura. No obstant, poc o molt s'haurà avançat en el camí de la concòrdia. Sinó tots, almenys uns quants estaran ara d'acord. I reduir les faccions és ja facilitar l'acord general.

Ara cal que l'acció de la O. N. U. sigui realista i eficient, ja que fins avui no ha estat precisament un model d'encert. Reconeixem que posar pau a la casa d'una altre no és una tasca fàcil. Sovintment tota la família es gira contra el foraster. I si bé, a vegades, això pot ser el primer motiu de unió, no sempre podem admetre-ho com a element positiu de concòrdia. Val més confiar en els resultats d'una acció més intel·ligent, i val la pena, també, de pregar perquè l'actual situació acabi ràpidament i els nostres germans congolesos siguin alliberats de la fam, de la guerra i de tota violència.